

Sợ

Đoàn Khôi msc

Trong cuộc sống con người không ai là không có những lúc sợ. Có người sợ nhiều, có người sợ ít. Người sợ ít có khi chỉ là chưa cảm nhận được hết những nỗi sợ hãi chôn sâu trong lòng, bọc sâu trong cái mà chúng ta thường nghĩ là ý chí của sự mạnh mẽ.

Và nỗi sợ hãi trong cuộc sống này thì có lẽ nhiều lắm... Lúc còn nhỏ tôi rất sợ làm sai một điều gì đó, sợ cha mẹ la, thầy cô than phiền. Lớn lên một chút thì tôi sợ thất bại, sợ thua kém người khác, sợ làm người khác thất vọng, sợ không ai thương, sợ cô đơn. Khi bắt đầu có những tình yêu ban đầu thì tôi bắt đầu sợ mất tình yêu, sợ không nắm giữ được tình yêu, sợ làm người yêu buồn. Bước ra cuộc sống, tôi bắt đầu lo nghĩ đến tiền bạc, sự nghiệp và danh vọng. Lúc đó lại bắt đầu sợ không có đủ tiền, sợ những quyết định đầu tư sai lầm.

Rồi khi cảm nhận được tiếng gọi trong tâm hồn để ra đi phục vụ, tôi bắt đầu thấy sợ phải thay đổi, phải từ bỏ những thứ mà tôi đã có, đã đạt được, để cùng với Đức Ki-tô hủy mình ra không, cho đi tất cả vì tình yêu. Và tôi thiết nghĩ, cái sợ mà chúng ta phải nhắc đến, đặc biệt trong tháng 11 này, đó là cái sợ trong sự chết - một nỗi sợ rất bản năng của con người.

Con người ta sống phải đối diện với nhiều nỗi sợ, và khi đi đến tận cùng của đời sống trần thế này, chúng ta cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi 'cái sợ'. Các nhà chú giải Kinh Thánh có nói rằng có đến 365 (đến 366) lần Lời Chúa nói với chúng ta rằng: "Hãy đừng sợ." Có lẽ không có ngày nào mà con người ta không có những nỗi sợ trong lòng, trong suy nghĩ của mình. Thế nên, mỗi ngày Chúa luôn muốn nói với con người rằng: 'Đừng sợ'.

Nỗi sợ kìm hãm con người trong cái tù túng của nội tâm và nó khiến cho chúng ta mất tự do. Mà khi thiếu đi tự do tình yêu sẽ không tồn tại. Mà nếu có tồn tại đi nữa thì đó chưa hẳn là tình yêu chân thật nhất, đúng nghĩa nhất.

Một trong những cái đáng sợ nhất của cái chết, tôi thiết nghĩ, không hẳn là đau đớn về mặt thân xác, không hẳn là cái cảm giác phải từ bỏ mọi sự, mọi người trong đời sống này. Cái đáng sợ nhất có lẽ là con người ta không biết mình đang đi đâu về đâu, cái gì đang chờ đợi tôi và bạn ở bên kia thế giới. Liệu rằng Thiên Chúa có tồn tại hay không trong giây phút này? Thiên Chúa sẽ là ai khi tôi được gặp Ngài diện đối diện - một Thiên Chúa thẩm

phán hay là một Thiên Chúa tình yêu và đầy lòng xót? Cuộc đời tôi sẽ bị phán xét thế nào? Và tôi sẽ đi đâu sau sự phán xét ấy?... Rất nhiều câu hỏi, rất nhiều cái chúng ta không biết hàm chứa nhiều nỗi sợ. Và chính vì những nỗi sợ hãi trong giây phút ấy có thể khiến cho con người ta khép kín trước sự hiện diện của Thiên Chúa.

Một hình ảnh rất tuyệt vời trong sách Khải Huyền diễn tả Đức Ki-tô đứng bên ngoài cánh cửa gỗ và chờ đợi (sách Khải Huyền, chương 3, câu 20). Hình ảnh đó đã được họa sĩ người Anh, William Holman Hunt, vẽ nên bức tranh nổi tiếng *Ánh Sang của Thế Gian* (*The Light of the World*). Điều đặc biệt trong bức tranh này là cánh cửa mà Đức Ki-tô đang gõ không có tay cầm để mở từ bên ngoài. Hay nói cách khác, cánh cửa chỉ có thể được mở từ bên trong mà thôi. Một hình ảnh để diễn tả tầm quan trọng của tự do con người có thể tiếp nhận hay từ chối sự hiện diện và tình yêu cứu độ của Thiên Chúa.

Thế nhưng, cha Ronald Rolheiser, một nhà thuyết giảng và một tác giả nổi tiếng trong lĩnh vực tâm linh và tâm lý học, có nói rằng hình ảnh ấy đúng nhưng có lẽ chưa đủ. Trong Tin Mừng Gio-an đoạn tường thuật các sự kiện hiện ra của Chúa Ki-tô Phục Sinh với các tông đồ, tác giả kể rằng Đức Ki-tô hiện đến với các ngài trong một căn phòng 'đóng kín vì sợ' (xem Tin Mừng Gio-an chương 20). Đức Ki-tô Phục Sinh không chờ đợi ở bên ngoài cánh cửa kia mà Ngài đi qua những cái gì là đóng kín, những cái gì là rào cản, để hiện đến giữa các môn đệ. Đức Giê-su Ki-tô từ cõi chết sống lại đã vượt qua mọi rào cản của sợ hãi và yếu đuối nơi lòng người, hiện diện và trao ban ơn an bình: "Bình an cho các con" (Tin Mừng Gio-an, chương 20, câu 19).

Thiên Chúa có khi đợi chờ sự đáp trả của con người trong tự do được ân ban, nhưng cũng có khi Ngài đi qua những cánh cửa đóng kín trong tâm trí chật hẹp, trong lòng người thiếu đi đức tin và đầy sợ hãi. Không có gì Thiên Chúa không làm được (Tin Mừng Lu-ca, chương 1, câu 37).

Tôi xin kết thúc bài suy niệm này bằng một câu chuyện.

Có một tỷ phú sống trong căn biệt thự xa hoa nhưng phát hiện ra mình mắc bệnh hiểm nghèo. Tới lúc cái chết cận kề, ông mới chợt nhận ra rằng tất cả danh vọng, tiền tài và vật chất, thực ra đều hư vô như mây khói. Ông tìm đến một vị danh y để xin lời khuyên và hy vọng, tìm thấy tia sáng cuối con đường.

Sau khi bắt mạch, danh y nói: "Bệnh của ông ngoài cách này ra thì không thuốc nào có thể chữa khỏi. Tôi sẽ kê ba đơn thuốc, ông cứ theo đó mà làm, hết đơn thứ nhất thì chuyển sang đơn tiếp theo".

Về nhà, vị tỷ phú lấy đơn thuốc đầu tiên ra và đọc: “Hãy đến một bãi biển và nằm đó khoảng 30 phút, làm liên tục như vậy 21 ngày”. Mặc dù thấy khó hiểu nhưng ông vẫn quyết định ra bờ biển, lang thang một vòng rồi ngã lưng nằm trên bãi cát. Bất chợt một cảm giác nhẹ nhàng và khoan khoái vô cùng bao trọn lấy cơ thể ông.

Trước đây, vì công việc bận rộn nên ông không có cơ hội nghỉ ngơi. Nay ông có thể tĩnh tâm lại để lắng nghe tiếng gió thổi vi vu, tiếng sóng biển rì rào hòa lẫn với tiếng kêu thánh thót của đàn hải âu gọi bầy... Trái tim bỗng thổn thức, chưa bao giờ ông có được cảm giác thoải mái như bây giờ.

Ngày thứ 22, ông mở đơn thuốc thứ hai, trong đó viết: “Hãy tìm 5 con cá hoặc tôm rồi thả chúng xuống biển, liên tục như vậy trong 21 ngày”. Trong lòng ông một lần nữa đầy rẫy những băn khoăn nhưng vẫn cặm cụi đi mua tôm cá rồi thả chúng ra biển. Ngắm nhìn từng con vật bé nhỏ được trở về với biển khơi, trong lòng ông không nén nổi nỗi xúc động.

Ngày thứ 43, ông đọc đơn thuốc cuối cùng: “Tìm một cành cây và viết những điều khiến ông cảm thấy không hài lòng lên bãi cát”. Nhưng khi ông vừa viết xong, thủy triều lại cuốn tất cả xuống biển. Ông lại viết, sóng lại cuốn đi, lại viết, lại cuốn đi, rồi lại viết, và lại cuốn đi... Ông bật khóc nức nở vì chợt hiểu ra tất cả.

Khi về nhà ông cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, tinh thần chưa bao giờ thoải mái và tự tại đến thế, thậm chí ông cũng không còn sợ cái chết nữa.

(Nguồn: <http://cafef.vn/cau-chuyen-ty-phu-can-ke-cai-chet-va-bai-hoc-tu-duc-phat-dung-de-den-luc-mat-di-moi-nhan-ra-ta-can-gi-2016122716105463.chn>).

Bạn thân mến, sống không phải để rồi chết đi trong hư không. Thế nhưng sống là để biết ra đi đúng nghĩa. Khi con người ta biết sống trong tự do thì cũng là lúc ta sẽ biết đối diện với cái chết trong lòng tin chứ không phải trong sợ hãi. Trong tinh thần hiệp thông với những người đã đi trước, ta hãy cầu xin các ngài hướng dẫn và đồng hành với mỗi người chúng ta qua những nỗi sợ trong hằng ngày.

Xin nhờ lời chuyển cầu của các thánh thông công, Đức Maria và nhờ công nghiệp cứu độ của Đức Giê-su Ki-tô, Chúa chúng ta. Amen.